

fremdeles kan yde værdifulde Statte i folkelig Henseende, saa kan man ikke forundre sig over, at Thinget, hvad jeg vil haabe, ikke let gaar til en saadan Bevilling, som her er Tale om, for en uoverffuelig Fremtid, sammenlignet med den Banskfelighed, man havde overfor den af mig nævnte Del af Danmark, nemlig Island. Jeg skal saa komme til nærmere at omhandle selve Lovforslaget: Lovforslaget i den Forstand, at min Undersøgelse nærmest vil blive rettet paa, hvad der forekommer mig, at være Kjernen i det, om det overhovedet nu vil være forsvareligt at gaa til at give en Bevilling paa ca. 300,000 Kr. til den dansk-vestindiske Hærstyrke i Forbindelse med et Skib, som skal udstationeres derude. Deri sidste ærede Læser bemærkede, at Sagen var simpel. Ja, man skulle synes, at den maatte være ganske simpel: her er Tale om et frugtbart Stykke Land paa ca. 4 Kvadrantmil, omtrent paa Størrelse som Næst, som har en Befolkning af 23,000 og en Sukkerdyrkning paa et Stykke, der omtrent er saa stort som Amager; det skulde umætelig synes, som om det var ganske simpelt, og dog maa det ikke være det, i alt Fald fremtræder det under meget indvillige Former, og jeg kan tilføje, kostbare Former for os. Det er ikke Overdrivelse — jeg agter i det Hele taget ikke at overdrive; jeg vil gjerne holde mig til Fakta saa noie som muligt, og de kunne gjøre os nok af det —, at i Løbet af de sidste Aar have vi givet flere Millioner til denne D, og nu fordrer Forslaget her, at vi for en uoverffuelig Fremtid skulle give 400,000 Kr., ikke at tale om de lange Forhandlinger, vi have haft herinde om de Sager — de have endog givet Anledning til en Dplsning —, og Kommissionen, der har været berovet, Alt dette synes rigtignok at tyde paa, at Forholdet ikke er saa ganske simpelt; det maa være blevet noget indviklet. Nu siger vel den høitærede Finanzminister saavel som Kommissionen, at det er nødvendigt, at vi tage denne Sag i vor Haand, at der navnlig kommer en større Styrke tilstede, der kan være betryggende. Dog forekommer det mig, at den høitærede Minister har lagt i en ganske anden Grad Bægten paa dette, nemlig Betryggelsen, end Kommissionen har. Nu maa vi indlertid erindre, at Hærstyrken i Vestindien blev i 1872 reduceret med Alles Samtykke, baade Kolonialraadets og Guvernørens, og i 1875 blev den paany reduceret efter Forslag af Guvernøren, men, vel at mærke, saaledes, at Kolonialraadet sagde først Nei, men saa sagde Guvernøren til det: Sige I Nei, faae I ingen Bureauaan. Saa blev Mødet ud-sat, og et nyt Møde sammenkaldt. Det virkede. Naar de ikke kunde faae Bureauaanene, vare de villige til at gaa ind paa Alt det, som de mente i og for sig var uforfvarligt. Det er et Faktum; det karakteriserer noksom, i hvilken Grad det Raad kan siges at staa afhængigt eller

uafhængigt. Man kan altsaa ikke sige Andet, naar man holder sig til Fakta, end at Raadet er tvunget ind paa denne Indskrænkning; men Guvernøren saavel som Finanzministeren herhjemme vare af den Formening, at det var en betryggende og tilstrækkelig Styrke for Kapital og Dygtighed. Det var det, der dengang blev vedtaget; men nu kommer man ganske vist og siger, at nu er den Styrke, vi nu have, ingenlunde tilstrækkelig. Men hvorledes kan det være, at denne Modsigelse kommer tilstede? Ja, man siger, at der ligger et Oprør imellem, og det er ogsaa sandt; men Meget synes at tyde paa, at naar den Styrke, der var tilstede, var bleven anvendt paa rette Maade, og man havde noget mere Omløb, vilde denne Styrke have været fuldkommen stærk nok til at dempe dette Oprør. Altsaa, det var det Første, Bestyrelsen over Vestindien har selv først tvunget Kolonialraadet ind paa Reduktionen, og bagefter kommer man og siger, der skal en større og en anden Styrke til, og navnlig betoner jo den ærede Minister, at det er nødvendigt af Hensyn til Liv og Eiendom, medens det er sikkert, at den ærede Kommission af 28de December — det er en af dens første Frugter, der her foreligger — ikke har betonet dette paa samme Maade. Jeg kan meget godt forstaa, at Landssthingsudvalget er kommet til den Slutning, hvortil det er kommet i Betænkningen og som den ærede sidste Læser har præciseret; thi man kan ikke ved den allernødtigste Gjennemlæsning af Kommissionens Betænkning komme til andet Resultat, end at dog Spørgsmaalet er en Balance. Man siger, der er et Understud af 50,000 Dollars. Nu er Spørgsmaalet, hvorledes det skal dækkes, og saa kommer man efter forskjellige Overveielser frem og tilbage til det Resultat, at det er bedst at lade Danmark overtage den saakaldte Hærstyrke, thi Udgiften dertil vil svare til denne Sum. Det er, naar man læser Kommissionens Betænkning, det Resultat, man faar ud deraf, at Udgiften til Hærstyrken vil svare til denne Sum, og følgerlig maa man helst gjøre dette Skridt, saa meget mere, slutter man, som andre Lande gjøre noget Lignende. Jeg har allerede ved de Bemærkninger, jeg gjorde i Begyndelsen, fremhævet, at jeg ikke tror, at Sammenligning med andre Lande holder Stik. Medens altsaa Kommissionen lægger Vægt paa Balancen, saa er det langt fra, at den ærede Minister gjør det. Den ærede Minister har jo allerede idag, idet han traadte frem for os med sin Indledningstale, sagt, at det var ikke det, han fremfor Alt lagde Vægt paa, men det var Sikkerhed af Liv og Eiendom. Der er altsaa en Modsigelse tilstede, men det skal jeg ikke opholde mig ved, skøndt ogsaa dette naturligvis kunde have sin Betydning, Særligt se vi nok, at det, at vi skulle overtage Hærstyrken paa St. Croix, fører med sig, at vi ogsaa skulle overtage den paa St. Thomas. Der er det Mærkelige, at ingen af